

Janus Rasmussen:

Úttøkan kom ikki heilt óvart á meg

Hóskvöldið fekk GÍ-arin Janus Rasmussen at vita frá hjálparvenjaranum hjá Allan Simonsen, Peturi Simonsen, at hann skuldi við til Skotlands, og nú er hann so fyrri ferð við landsliðshópinum á ferð utan fyrri landoddarnar.

– Tað hevur altíð verið mín dreymur at koma á landsliðið, og tað haldi eg eisini vera tað hægsta, ein fótballsspælari kann uppliva, heldur gøtumaðurin, sum í ár hevur spelt tað besta, hann nakrantíð hevur verið førur fyrri.

– Ikki er tað fyrri at reypa, men úttøkan kom ikki heilt óvart á meg, tí undan dystinum hjá landsliðnum móti Vejle á Svagaskarði fekk eg eitt »prei« um, at eg kanska fór at verða innkallaður, men tað bleiv also

ikki fyrr enn nú. At eg nú eri komin við í landsliðshópin, eri eg sera glaður fyrri.

Janus Rasmussen spældi fyrstu ferð á besta GÍ-liðnum í onkrum venjingardysti í 1983, og í 1984 var hann á bonkinum. Men síðani 1986 hevur hann, við onkrum steðgi inn ímillum, verið fastur maður á liðnum hjá GÍ í 1. deild.

Flestu munnu eisini vera á einum máli um, at hann bert kann styrkja um landsliðið við sínum kontanta og stabila spæli afturi í verjuni.

– Í útgangsstøðinum er mín leiklutur sum upptekari kanska meir ætlaður sum ein niðurbrótandi uppgáva yvir fyrri mótsøðuliðnum, men eg havi altíð roynt at leggja dent á at vinna bóltin og fáa hann í spel aftur beinanvegin, sigur Janus.

– Hinvegin rokni eg ikki við at fáa kjansin beinanvegin á landsliðnum, tí eg eri jú 16. maðurin á liðnum, og kom við, tí Abraham Hansen noyddist at geva avboð. Men hendir tað, at eg sleppi inn móti skotunum, verður tað bert enn ein orsök hjá mær at verða glaður. Fá ei kjansin, skal mín partur ikki liggja eftir.

Forminum hjá Janusi skuldi so einki verið í vegin við. Hann hevur – eins og hinir GÍ-ararnir – vant fyra ferðir um vikuna alt kappingarárið, frá tí at farið varð í gongd tíðliga í vár, og hann hevur spelt hvønn einasta minutt, GÍ hevur verið á vøllinum, bæði í venjingar-, steypa- og landskappingardystum.

hj.

Vandu seinna-partin í gjár

Meðan allir spælararnir úr Føroyum komu til Glasgow sunnukvöldið, komu landsliðsvenjarin og »donsku« spælararnir til Glasgow á miðdegi í gjár. Fyrrapartin vóru teir tann vanliga sight-seeing-túrin, men seinnapartin stóð venjing á skránni

Sunnukvöldið kl. 18.42 fór flogfarið við landsliðnum, áskoðarum og umboðum fyrri føroysku pressuna á flog í Vágum við kós móti Skotlandi.

Tá komið var fram, fóru áskoðararnir saman við áskoðarunum, ið vóru komnir við Smyrli til Skotlands á Ewington Hotel inni í býnum, meðan spælararnir og pressan fóru á Jurs Pond Hotel, ið liggur nakað utan fyrri Glasgow.

Allan Simonsen, landsliðsvenjari, kom saman við

Toda Jónsson, Jan Allan Müller, Jens Erik Rasmussen, Óssuri Hansen og Jens Christian Hansen til Glasgow á miðdegi í gjár, so fyrrapartin hjá restini av ferðalagnum fór við vanliga túrinum runt í býnum, har tunganest »órðu« keypt til tey nærmastu, og annars varð hugt at tí, Glasgow hevur at bjóða teimum ferðandi.

Seinnapartin kl. 17 var so venjing á einum vølli, ið liggur nakað frá hotellinum.

Yvirhøvur er hýrurin góður, og menn tykjast væl

upplagdir undan hesi stóru uppgávu, ið bíðar teimum í annaðkvöld.

Eisini skotsk – og yvirhøvdur brets – pressa hevur sýnt okkara monnum á huga. Fyrrapartin vóru fleiri tíðindamenn á Jurs Pond Hotel fyrri at hitta føroysku spælararnar á máli.

Umstøðurnar hjá spælarunum eru góðar undan hesum næsta dystinum í EM-undankappingini. Hotellið er gott, og tað er fríðarligt, her teir búgva.

Einasti »ófríðurin«, ið

Ársins fótballsspælari:

Heiðurin er sum eitt eyka heiðursmerki

Um vikuskiftið gjørdist greitt, at GÍ-spælarni Magni Jarskor varð valdur til ársins fótballsspælaru av hinum spælarunum í bestu deildunum.

– Tað kennist væl, og eg hevði satt at siga ikki væntað tað, sigur Magni Jarskor.

– Eg havi sjálvsagt roynt at gjørt mitt besta alt árið fyrri GÍ, so hetta man vera ein viðurkenning fyrri innsatsin, so eg taki hetta bara sum eitt eyka heiðursmerki oman á tað, vit vunnu, tá vit

møtt hevur teimum á ferðini, var ein sekkjapispælari, ið stóð á flogvøllinum og spældi, tá teir komu. Men tað órógvandi sjálvsagt einki, tí hetta var meini sum gestabliðni frá skotskari síðu.

Higartil hevur gestabliðni hjá skotunum verið sera stórt. So er spurningurin bara, hvussu blíðir teir verða mikukvöldið...

gjørdust meistarar.

Magni spældi ein av sínum frægastu landsdystum, tá Grikkaland var og vitjaði á Svagaskarði fyrri í september mánaði, og serliga í seinna hálvleiki tóktist hann at finna seg sjálva, eftir at tað hevur tikið honum nakað av tíð at fáa tað sama spælið fram á landsliðnum, sum hann er kendur fyrri í GÍ.

– Nú miukvöldið vóni eg, at mær aftur fer at gangast væl, og at mín partur ikki skal liggja eftir. Tað hevði eg nú eisini ætlað mær, um eg ikki varð ársins spælari, sigur Magni.

– Hvørja ferð eg fari á vøllin, er útgangsstøði, at tað skal vera fyrri at vinna, og so verður eisini mikukvöldið, sjálvst um eg veit, at tað ikki er bara sum at siga tað móti skotunum, ið eru sera sterkir. Hetta er ein tørvur uppgáva, men vit mugu bara loysa hana so væl sum

gjørligt.

Magni sigur, at hann kennir nakrar av spælarunum á skotska liðnum frá eitt nú ensku kappingini, og at tað í hvussu er verður ein uppliving at sleppa at royna seg móti hesum kendu stjørnunum.

– Eg kann sjálvandi ikki lova nakað, men vit mugu royna okkara besta, sigur hann.

hj.

Hilmar Jan Hansen

GLASGOW